Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 353 612 van 25 september 2026**
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat P. STAES**
**Amerikalei 122/14**
**2000 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie**

**DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 17 september 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing. Deze werd in het centrum voor illegalen te Merksplas ter kennis gebracht op 17 september 2026.

Op 17 september 2026 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod (bijlage 13sexies) op van twee jaar. Deze werd bij de lokale politie van Zaventem ter kennis gebracht op 17 september 2026. Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Verzoeker deed bij wijze van pleitnota voorafgaandelijk aan de zitting afstand van zijn beroep tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Artikel 2.75 van de RvV-wet bepaalt dat wanneer uitdrukkelijk wordt afgezien van het beroep, de Raad zonder verwijl uitspraak doet over de afstand.

Verweerder verzet zich niet tegen deze afstand.

Bijgevolg wordt de afstand van geding vastgesteld wat betreft het inreisverbod.

3. Betreffende de urgente procedure

Het beroep is gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

4. Rechtspleging

Het verzoekschrift betreft blijkens zijn titel een “verzoekschrift strekkende tot schorsing en nietigverklaring” en werd ingediend op 24 september 2026. De indiening dateert dus van na de inwerkingtreding van de RvV-wet, die op 19 juni 2026 in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd zodat het beroep als een “vordering tot nietigverklaring” dient te worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 1.9, eerste lid, 1° van de RvV-wet.

Nu het indienen van dit beroep tegen de bijlage 13septies automatisch schorsende werking heeft, is de vordering tot schorsing sowieso doelloos.

5. Over de ontvankelijkheid wat betreft het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

5.1. Over de vasthouding

Artikel 1.18 van de RvV-wet bepaalt als volgt: *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, behalve in de gevallen waarvoor de bevoegdheid expliciet bij wet aan een ander rechtscollege wordt toegewezen.”*

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 74/6, 74/6/1, § 2, eerste lid, en § 3, eerste lid, en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen*.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is derhalve niet bevoegd om zich uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring in de mate dat dit gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding. De advocaat die voor de verzoeker ter terechtzitting is verschenen, heeft hieromtrent geen opmerkingen naar voor gebracht.

5.2. Over de ontvankelijkheid ratione temporis van het terugkeer- en verwijderingsbesluit (samen vervat in de bijlage 13septies)

De Raad werpt ambtshalve een exceptie op van niet-ontvankelijkheid wegens laattijdigheid. De ontvankelijkheid ratione temporis raakt de openbare orde (RvS 4 november 1980, nr. 20.686, Eeckman en Valcke). De Raad dient dus, zelfs ambtshalve, na te gaan of het beroep binnen de vervaltermijn werd ingesteld en moet ingaan op excepties van niet-ontvankelijkheid die dienaangaande worden opgeworpen.

De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de rechter zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671; RvS 27

maart 2001, nr. 94.316). Het is de Raad niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733).

Artikel 2.15, §§ 2 en 3, van de RvV-wet bepaalt het volgende betreffende de termijnen voor het indienen van het beroep indien dit gericht is tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit (bijlage 13septies):

*"§ 2. Het verzoekschrift wordt ingediend binnen de tien dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:*
*1° (…);*
*2 ° indien het beroep is gericht tegen:*
*a) (…); of*
*b) (…); of*
*c) een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit; of*
*d) (…).*
*3° (…)*

*§ 3. In afwijking van paragraaf 2, wordt het verzoekschrift ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:*
*1° indien het een beroep betreft tegen:*
*a) een beslissing tot terugdrijving, of een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit, of een verwijderingsbesluit, indien aan de betrokkene reeds eerder een terugkeerbesluit of een beslissing tot terugdrijving werd betekend; (…)"* (eigen onderlijnen)

Uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat aan de verzoeker, reeds op 15 november 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht, dat op 3 oktober 2024 werd herbevestigd. Ook de herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan verzoeker ter kennis gebracht blijkens het administratief dossier. In toepassing van artikel 2.15, §3, 1° onder a) van de RvV-wet bedraagt de beroepstermijn bijgevolg vijf dagen. De bestreden akte werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 17 september 2026 zodat het pas op 24 september 2026 ingediende beroep niet-ontvankelijk is wegens de laattijdigheid ervan.

Zowel in de pleitnota als ter zitting betoogt verzoeker dat de beroepstermijn wel degelijk 10 dagen bedraagt. Hij wijst erop dat het bevel van 15 november 2023, dat werd bevestigd op 3 oktober 2024 reeds werd uitgevoerd. Volgens hem blijkt dit overduidelijk uit het dossier. Hij stelt in een procedure te zijn om zijn Spaanse verblijfskaart te laten verlengen, wijst op zijn Spaans rijbewijs en hij heeft daar eveneens een echtgenote. Volgens verzoeker kan niet ontkend worden dat het bevel uit het rechtsverkeer is verdwenen. Verzoeker verwijst daarbij naar arresten van de Raad waarbij verzoekers beroep hebben aangetekend tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat beroep reeds werd uitgevoerd, alvorens de beoordeling ten gronde. Verzoeker citeert uit een arrest van de Raad van 26 juni 2025. Bijgevolg is volgens verzoeker het beroep tot nietigverklaring ontvankelijk, aangezien de beslissing dateert van 17 september 2026 en het beroep werd ingediend op 24 september 2026.

De Raad kan deze redenering niet meer volgen. In principe wordt pas uitvoering gegeven aan een terugkeerbesluit, indien men het grondgebied van de staten die het Schengenacquis toepassen heeft verlaten. Hierop bestaat inderdaad de uitzondering dat een derdelander, steeds moet kunnen terugkeren naar een lidstaat waar hij een verblijfsrecht heeft. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een op 21 mei 2026 vervallen Spaanse verblijfskaart beschikt, die werd uitgereikt op 2 juli 2025. Er ligt ook een kopie van een vliegticket voor waaruit blijkt dat verzoeker op 29 augustus 2026 een vlucht had van Spanje naar Brussel.

Echter, de Raad wijst erop dat de rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst, dateert van 26 juni 2025 en ook niet op geheel dezelfde situatie betrekking heeft. Ondertussen is de procedure voor de Raad gewijzigd.

Thans staat nu in artikel 2.15 §3 van de RvV-wet, zoals hoger geciteerd dat de beroepstermijn wordt teruggebracht naar 5 dagen indien het een beroep betreft tegen een beslissing tot terugdrijving, of een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit, zoals in casu, indien aan de betrokkene reeds eerder een terugkeerbesluit of een beslissing tot terugdrijving "werd betekend".

De Raad leest bijgevolg dat het volstaat dat een eerder terugkeerbesluit werd betekend, opdat de termijn wordt verkort naar vijf dagen. In casu blijkt uit het administratief dossier zowel een kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten van 15 november 2023, als een kennisgeving van een herbevestiging van 3 oktober 2024. Bijgevolg acht de Raad de vraag of deze eerdere terugkeerbesluiten al dan niet werden uitgevoerd naar Spanje irrelevant en was de beroepstermijn in principe, behoudens overmacht, vijf dagen.

Ondergeschikt wijst verzoeker ook op overmacht. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing op 17 september 2026 werd ter kennis gebracht, hetgeen een donderdag was. Hij stelt dat pas maandag 21 september 2026 contact kon worden opgenomen, gelet op het weekend. Op maandag werd de raadsman gecontacteerd, die op 23 september 2026 een afspraak heeft ingepland met verzoeker, die dag werd ook het dossier opgemaakt en opgevraagd bij het gesloten centrum van Merksplas. Daags nadien werd het beroep ingediend. Volgens verzoeker is het onmogelijk een beroep in te dienen binnen een termijn van vijf dagen, waarin een weekend valt, een raadsman te raadplegen en die raadsman de nodige tijd te bieden om, na kennisname van het dossier, tijdig beroep in te stellen. Volgens verzoeker maakt dit dus overmacht uit. Hij verwijst daarbij naar een arrest van de Raad van State van 4 november 2021, nr. 252 042 waarin wordt verwezen naar een arrest van het Hof van Justitie van 7 januari 2020, nr. 246 559 en van 11 februari 2021, C-755/19. [De Raad gaat ervan uit dat de eerste verwijzing een vergissing betreft en het gaat over het arrest van het Hof van Justitie van 9 september 2020, C-651/19]

Hierin wordt aangestipt dat om het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen, de beroepstermijn materieel moest volstaan om een daadwerkelijk rechtsmiddel voor te bereiden en in te stellen. Vervolgens wijst hij eveneens naar het standpunt van het Hof aangaande een beroepstermijn van 5 dagen in de Procedurerichtlijn [2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)] wanneer een verzoeker om internationale bescherming wordt vastgehouden. Verzoeker stipt aan dat het Hof hierover heeft geoordeeld dat het aan de nationale rechter toekomt om na te gaan of een dergelijke termijn verzoeker toelaat om zich te adviseren, juridische bijstand te vragen en te krijgen, en een beroep in te dienen na toegang te hebben verkregen tot het dossier. Zo niet, is de termijn excessief kort. In die zaak besloot de Raad van State dat het recht op een effectief rechtsmiddel niet was gerespecteerd omdat door verzoeker slechts drie dagen voor het verstrijken van de beroepstermijn een raadsman kon gevonden worden en die raadsman geen tijdige toegang kreeg tot het dossier, zodat het recht op een effectief rechtsmiddel niet werd gerespecteerd.

Volgens verzoeker kan dit arrest mutatis mutandis worden toegepast op zijn situatie. Hij stelt zo snel mogelijk een raadsman gecontacteerd te hebben en die raadsman op de dag van de raadpleging ook het dossier heeft opgevraagd en gekregen van het centrum, waarbij daags nadien dan een beroep werd aangetekend.

De Raad wijst er vooreerst op dat het kader van de voormalige asielprocedurerichtlijn 2013/32/EU hier niet van toepassing is. Verder volgt de Raad in casu niet dat uit de feiten blijkt dat de termijn van vijf dagen als excessief kort moet worden geïnterpreteerd. Zo blijkt dat aan verzoeker reeds op donderdag 17 september 2026 de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht, dit reeds om 13u57 in het gesloten centrum, maar dat hij noch op donderdagnamiddag, noch op vrijdag de mogelijkheid heeft gebruikt om een raadsman te contacteren. Hiervoor ligt geen verklaring voor. Nochtans blijkt uit de kennisgeving van de bestreden bijlage 13septies dat hierin wordt gewezen op het feit dat de beroepstermijn maar vijf dagen bedraagt, indien reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Bovendien heeft verzoeker een stuk 9 gevoegd aan zijn verzoekschrift, dat hij inventariseert als ‘mail hoofdinspecteur’ van 17 september 2026 waarin wordt gesteld over verzoeker al aardig wat Nederlands kan. Verzoeker kon dus geacht worden te kunnen lezen wat in de kennisgeving stond van de bestreden bijlage 13septies over de beroepstermijn. Indien het formeel taalgebruik toch moeilijk te begrijpen zou geweest zijn, blijkt er ook niet waarom verzoeker die vrijdag niet via de sociale dienst van het gesloten centrum hulp kon vragen en een raadsman kon contacteren. De Raad volgt het betoog van verweerder ter zitting dan ook dat niet zozeer de raadsman, maar wel verzoeker niet diligent heeft gehandeld door te wachten tot na het weekend om pas op 21 september 2026 een raadsman te contacteren. Verder werd in casu ook het administratief dossier door de raadsman pas opgevraagd na het verstrijken van de beroepstermijn, anders dan in de zaak die voorlag bij de Raad van State, waarbij er geen inzage werd geboden in het dossier voor het verstrijken van de beroepstermijn. De Raad concludeert dan ook dat thans de beroepstermijn, ook al is vijf dagen kort, toch materieel volstond om een daadwerkelijk rechtsmiddel voor te bereiden en in te stellen.

Een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt dan ook in concreto niet. Wat betreft de ter zitting opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM herhaalt de Raad dat het vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens is dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken ( EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 1 juni 2017, nr. 238.390 ).

Het beroep is laattijdig en moet dus als onontvankelijk worden verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt verworpen.

**Artikel 2**

De afstand van het geding wordt vastgesteld wat betreft het inreisverbod.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijfentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

| | |
|---|---|
| A. MAES, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| C. VAN DEN WYNGAERT, | griffier. |
| De griffier, | De voorzitter, |
| C. VAN DEN WYNGAERT | A. MAES |